

Με την Αριστερά ή με την Ελεύθερη Ελλάδα;

Αλέξης Λιοσάτος

Ζούμε σε μια περίοδο που οι προκλήσεις εις βάρος των εργαζόμενων και των φτωχών στην Ελλάδα κλιμακώνονται.

Φτωχοποίηση και συνέχιση των μνημονίων για τη συντριπτική πλειοψηφία, εθνικισμός και σύννεφα πολέμου στο Αιγαίο, αντιπροσφυγικές και φιλονατοϊκές πολιτικές, αποθράσυνση της Ακροδεξιάς, μια κυβέρνηση που εξυπηρετεί αδίστακτα τα παραπάνω, μια Βουλή που στη συντριπτική της πλειοψηφία απαιτεί μια ακόμα χειρότερη εκδοχή τους. Ο κόσμος της εργασίας λοιπόν χρειάζεται επειγόντως ένα αριστερό αντικαπιταλιστικό μέτωπο για να οργανώσει τις μάχες της εργατικής τάξης απέναντι στη μισητή άρχουσα τάξη, το κράτος και το πολιτικό προσωπικό της. Χρειάζεται ενότητα για να έχουμε πιθανότητες νίκης, για να αλλάξουμε τον κόσμο αλλά και την ίδια την Αριστερά. Χρειάζεται μέτωπο γιατί βαδίζουμε από ήττα σε ήττα και η απογοήτευση βαραίνει ακόμα περισσότερο, γιατί έρχονται χρόνια μπροστά μας που ο φασισμός κι ο πόλεμος θα караδοκούν όλο και περισσότερο και πρέπει να αντισταθούμε... Ο κόσμος της φτώχειας συνεχίζει να ψάχνει προς τα Αριστερά για απαντήσεις. Και ο κόσμος μας χρειάζεται πολιτικό-εκλογικό εργαλείο για να δώσουμε τη μάχη απέναντι στον Τσίπρα, τον Μητσοτάκη, τους νεοναζί και τους διάφορους δορυφόρους τους.

Γι αυτό ακριβώς είναι σημαντικό να επισημαίνονται τα κακώς κείμενα της ηγεσίας της ΛΑΕ, όσα δηλαδή πάνε προς την αντίθετη κατεύθυνση από αυτήν του αριστερού εργατικού μετώπου. Όπως ο χαιρετισμός του Π.Λαφαζάνη στην εκδήλωση του «Μετώπου για μια ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΛΛΑΔΑ» και της ΔΕΠΟΛ.

Υπάρχουν κι άλλες παρόμοιου πνεύματος κινήσεις το τελευταίο

διάστημα (ίσως ενόψει εκλογών;), συνοδεύονται από ανάλογη «πατριωτική» αρθρογραφία (Iskra, ΛΑΕ), ενώ επικυρώθηκαν και από το τελευταίο ΠΣ της ΛΑΕ (18/3) , που θέτει τη ΛΑΕ σε «εκλογική ετοιμότητα» και ενέκρινε την απεύθυνση στις «πατριωτικές δυνάμεις» (μοναδικές δυνάμεις που διαφοροποιήθηκαν στην ψηφοφορία για την έγκριση της πολιτικής απόφασης ήταν αυτές της ΔΕΑ και του Κόκκινου Δικτύου) . Αυτές οι κινήσεις δείχνουν να εμπεδώνουν για τη φυσιογνωμία της ΛΑΕ μια κατεύθυνση που στο σήμερα απωθεί τις αριστερές συλλογικότητες, αποθαρρύνει τον κόσμο της Αριστεράς, εμπεδώνει το Τ.Ι.Ν.Α., υποσκάπτει ακόμα και την εκλογική επιτυχία της ΛΑΕ.

Προσωπική μου άποψη είναι ότι η ΛΑΕ πρέπει να διαλέξει τελείως διαφορετικό δρόμο, οπότε πρέπει να μοιραστώ τις σκέψεις μου.

Μπορεί λοιπόν όντως το ΚΚΕ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να είναι σεκταριστικές δυνάμεις. Μπορεί και το καλύτερο στίγμα να είχε δώσει η ΛΑΕ από το 2015 κι έπειτα, αυτές οι δυνάμεις να μην έρχονταν σε συνεργασία μαζί μας- έτσι θα ξεσκεπαζόταν κι ο σεκταρισμός τους. Όμως δεν θα μάθουμε ποτέ «τι θα έκαναν αν...». Διότι η απεύθυνση στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ γίνεται τελείως προσχηματική, όταν πας και χαιρετάς σε κινήσεις τύπου ΕΠΑΜ ή Ελεύθερη Ελλάδα, όταν φιλοξενείς άρθρα παρομοίου πνεύματος στο σάιτ σου κ.ο.κ.

Αν μην τι άλλο, υπάρχει αρκετή εμπειρία από τις «αμφίπλευρες» απευθύνσεις και διευρύνσεις. Ο ΣΥΡΙΖΑ το 2012 έλεγε ότι θέλει να διευρυνθεί «προς ΚΚΕ- ΑΝΤΑΡΣΥΑ και προς την αριστερή σοσιαλδημοκρατία». Υπήρχαν από τότε φωνές προειδοποίησης για το τι μέλλει γενέσθαι από μεριάς ΔΕΑ και Αριστερής Πλατφόρμας , ενώ φυσικά σήμερα γνωρίζουμε πολύ καλά τι ακολούθησε: η σοσιαλδημοκρατικοποίηση που οδήγησε στο τρίτο μνημόνιο. Καμία αριστερή δύναμη δεν θα έμπαινε στον ΣΥΡΙΖΑ, όταν απλωνόταν χείρα φιλίας στα διεφθαρμένα στελέχη του (πρώην) ΠΑΣΟΚ , και αντίστροφα αν κάποιος ήθελε όντως τη συμμαχία με την Αριστερά δεν θα πρότεινε συμμαχία στην «Αριστερή σοσιαλδημοκρατία».

Τουλάχιστον η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ είχε και μια δυναμική στα ποσοστά του και ένα γιγάντιο κίνημα μέσα στο οποίο κολυμπούσε, άρα

είχε «έναν λόγο παραπάνω» να ρίχνει γέφυρες σε κομμάτια του συστήματος , καθώς ... κινδύνευε όντως να κυβερνήσει.

Σήμερα, η ηγεσία της ΛΑΕ απευθύνεται «αμφίπλευρα» προς «πατριώτες» και προς αντικαπιταλιστική Αριστερά. Και μιλώντας για «πατριώτες», δεν μιλάμε καν για αριστερή σοσιαλδημοκρατία, αλλά για κομμάτια του «πατριωτικού Κέντρου» ή και της «πατριωτικής Δεξιάς». Έτσι μπορεί εκ του ασφαλούς να κατηγορεί την ΑΝΤΑΡΣΥΑ ή το ΚΚΕ για σεκταρισμό, ισχυριζόμενη ότι οι μόνες δυνατές διευρύνσεις είναι με τους πρώτους, αφού «οι δεύτεροι δε θέλουν». Μα στην πραγματικότητα αυτή η απεύθυνση στους «πατριώτες» είναι αυτή που δικαιώνει τον σεκταρισμό των ΚΚΕ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που επιβεβαιώνουν πόσο καλός είναι ο σεκταρισμός και τον εμπνέουν ακόμα περισσότερο. Το δίπολο σεκταρισμός-οπορτουνισμός δημιουργεί έναν φαύλο κύκλο που με τη σειρά του οδηγεί σε όλο και μεγαλύτερο τέλμα την ελληνική Αριστερά. Γι' αυτό τον λόγο βρισκόμαστε 2,5 χρόνια μετά τις τελευταίες εκλογές να συζητάμε ξανά και ξανά για τις αναγκαίες συμμαχίες στην Αριστερά, αλλά ταυτόχρονα φαίνεται να βρισκόμαστε πιο μακριά τουλάχιστον από ποτέ τα τελευταία χρόνια.

Με δεδομένα λοιπόν τα παραπάνω, παρόλο που η ηγεσία της ΛΑΕ θέλει να δείξει πολυσυλλεκτική απεύθυνση, στην πραγματικότητα δείχνει ποιες συμμαχίες προτιμάει, και αυτές δεν είναι οι αριστερές αντικαπιταλιστικές συμμαχίες. Καμιά αριστερή δύναμη δεν θα προσεγγίσει τη ΛΑΕ όταν απλώνεται χέρι φιλίας στις Ελεύθερες Ελλάδες, κι αντίστροφα αν κάποιος θέλει συμμαχία με την αντικαπιταλιστική Αριστερά δεν μπορεί να απευθύνεται ΚΑΙ στις Ελεύθερες Ελλάδες. Δεν γίνεται ΚΑΙ ελεύθερες ελλάδες και ΝΑΡΣΕΚ, όπως δεν γίνεται ΚΑΙ Πούτιν και διεθνισμός, ΚΑΙ αντιτουρκισμός και φιλειρηνισμός , ΚΑΙ ανάπτυξη με δραχμή και σοσιαλισμός, ΚΑΙ εκλογοκεντρισμός και κινηματικές προτεραιότητες. Πάντα το δεύτερο υποτάσσεται στο πρώτο. Το «απ' όλα» στην πολιτική δεν αποτελεί απλά «πολυσυλλεκτικότητα» για να επιτευχθεί ο όποιος στόχος (να μπει η ΛΑΕ στη Βουλή, συμμαχώντας και με τον διάβολο;) , συνήθως, όπως έδειξε και η πρόσφατη εμπειρία, είναι φερετζές για συντηρητικές αναδιπλώσεις, που προετοιμά-

ζουν νέες απογοητεύσεις , «κωλοτούμπες» και ήττες. Κι αν ο κα-
θένας δεν μιλάει για τα κακώς κείμενα που αντιλαμβάνεται, δεν
θα αλλάξει ούτε ο κόσμος, αλλά ούτε κι η Αριστερά, ώστε να
γίνει αντάξια των καθηκόντων της.